

Jaz vprašam ptičjo varstveno društvo, kaj ono k temu poreče? Jaz mislim, da stariši pošiljajo otroke radi tega v šolo, da bi se tam česar naučili, pa ne, da bi se celi dan po gošči okoli klatili. Kaj poreče k temu c. kr. šolsko nadzorništvo? — Ako pa kmet ne zna nemški govoriti, temu ni nihče drugi kriv, kakor samo slovenske šole; kar se človek v mladosti ne nauči, tudi v starosti ne more znati. Da pa je pri nas posebno na slovensko-nemški meji potrebno znanje drugega deželnega jezika, naj dokaže samo to-le dejstvo: Ako bi na primer kmet hlapcu napisal slovensko spričevalo v službeno knjigo, ter bi si hlapec potem šel iskat službe proti Gradcu, sploh v nemške kraje, ga pobeden kmet noče sprejeti. Ali ni toraj pri nas neumno, da morajo naši otroci eno uro daleč mimo slovenske šole v nemško šole hoditi? Posebno, kadar je grdo deževno vreme in po zimi, ko zapada pri nas navadno jako visok sneg. Ako bi se pa v Lembaški šoli tudi nemški jezik učil, koliko bi si tedaj otroci pota prikrajšali, posebno, ker imajo nekteri samo par minut do domače šole; a so vendar prisiljeni tako daleč iti, ako se hočejo prepotrebne nemškega jezika naučiti. Vsaki kmet ni tako premožen, da bi mogel svoje otroke v mestne šole pošiljati, sploh ker imamo mi kmetje itak zadosti drugega plačevanja. Gospod učitelj, jaz Vas vprašam, zakaj pa vi nemško vedno govorite, ako tako strašno poduk v nemškem jeziku sovražite! Škoda, da ste vi tako dolgo po šolskih klopih hlače trgali in vendar ne podučujete otrok niti ne toliko, da bi se lepo obnašali na ulici. Ako na cesti na primer srečajo kakega odraslega človeka, se mu na mesto, da bi ga pozdravili, samo smejijo v lice; da, večkrat se je pripetilo, da se ga zmerjali. Pekrska šola bode enkrat peta razredna šola, v Lembaški šoli pa znajo kaplanov teater imeti. Pekrska šola dobiva vedno več kmečkih otrok, v Lembahu pa šolarjev vedno zmanjkuje. Hvala Bogu, da se je začelo jasniati med našimi kmeti, Bog daj, da bi postalo še malo število naših zasleplencev vendarle enkrat pametno.

Kmet, opazovalec.

**Hudinje pri Celju.** Dragi „Štajerc“! Ko pregledujem in prebiram tvoj list, vidim, kako se bojuješ za nas uboge kmete. Radi tega se ti moram iz celega srca zahvaliti ne le za tvoje lepe pripovedi, temveč najbolj za tvoje dobre nauke, s katerimi nas podučuješ in za tvoj trud, saj si nam kmetom ž njim že dovolj pomagal. „Štajerc“, ti si nam luč, katera bi nam bila že pred mnogimi leti na Spodnjem Štajerskem potrebna, Bog daj, da bi nam svetila še mnogo, mnogo let! „Štajerc“, le tako vrlo naprej! — Kmet. (Opomba uredništva: Tako nam piše kmet poštenjak in mi ga zahvaljujemo za izkazano nam priznanje. Le tako naprej vrli naprednjak, vreme se bode zjasnilo!)

## Razne stvari.

**Molitev za župnika.** Neka fara je imela čmernega in sitnega župnika. Bil je zelo neprijubljen. Ob ne-

deljah popoldne je hodil v cerkev brevirit. Ob taki priliki je slišal neko babše, ki je glasno molila, naj bi ljubi Bog še mnogo let ohranil župnika. Cudeč se, je vprašal dobro ženko, zakaj mu želi še dolgo živeti? Babše mu ravnodušno odgovorila: „Pomnim že tri župnike. Prvi je bil siten, drugi sitnejši in vi ste najsitnejši. Iz tega sklepam, da bo vaš naslednik še sitnejši nego ste vi in zato molim, da bi vsaj vi še dolgo živeli.“

**Kmečki raj.** Lansko leto je bilo na Češkem dražbenim potom prodanih 2895 posestev v vrednosti 44,410,000 K.

**Tele v postelji.** Ribničani, ki prebivajo na Kranjskem, so znani celemu svetu po svoji „künšti“ in zato si tudi znajo pomagati ob vsaki priliki. Nov dokaz: V zadnjem času je bil hud mraz, in hlev pristnega Ribničana mu ni mogel zabraniti vstopa. Zgodilo se pa je, da je nekje krava teletila. Ljudje so se zbal, da ne bi tele zmrznilo, in vzeli so ga in prenesli v sobo in položili v posteljo in tele ni zmrznilo. Če so teletu tudi podložili „povšter“ in ga pokrili s „kovtrom“, tega pa še „Štajerc“ sam ne ve.

**Kitajske zaroke.** Kakor se Kitajci v vsem razločujejo od Evropejcev, imajo tudi posebne ceremonije pri zarokah. Zakonske zveze sklepajo posredovalci, in navadno nevesta sploh ne vidi svojega ženina poprej, kakor pri poroki. Takoj po zaroki si zaročenca menjata darila. Zaročenec pošlje svoji „izvoljenki“ svinjsko kračo, vrečo denarja, dve steklenici vina, dve raci, dva piščanca, dve okrašeni sveči. Zaročenka mu vrne darila, obdrži si le denar, eno raco, eno pišče in sveči, ki jih prižgo pri porodu prvega otroka. Na dan poroke se obleče nevesta v rudečo obleko z rudečim pajčolanom. To se zgodi, da gleda mlada žena ves svet v rožnati luči. Po poroki mora s svojim ženinom moliti prednike, potem pa ne sme cele tri dni niti govoriti, niti se smejati ali se jokati. In vendar ti zakoni, ki se ne sklepajo iz srčnega nagnenja, prav dobro „drže.“

**Perzijske solze.** V Perziji imajo vdove posebne steklenice, v katere nabirajo solze, da škrope ž njimi grobove svojih mož. Te steklenice postajajo vedno redkeje, kar dokazuje, da s civilizacijo ginevajo Perzijkam tudi solze. Največ solz se potoči ob obletnici smrti Hasana, vnuka Mohameda. Njegovo smrt obkavajo na najslovesnejši način. Deset dni traja to jokanje in joka vse povprek: otroci, žene in možje. Možje se bijejo s handžari (jako zakrivljene sablje) po golih prsih, da teče kri, in žene se pri tej priliki napolnijo svoje steklenice, da imajo solze pri vsakojaki moževi smrti.

## Zunanje novice.

**Bivši kaplan Anton Bezeljak v prisilni delavnici.** Bivši kaplan v Št. Janžu na Dolenjskem, Anton Bezeljak, rojen 6. okt. 1866 v Črnem vrhu nad Idrijo, je bil pri okrajnem sodišču v Ljubljani zaradi prestopka goljufije in postopanja v enomesečen zapor obsojen, ob enem pa se je sodišče tudi izreklo, da je